

Ὁ φαρδύς δρόμος ὁδηγεῖ στήν κόλαση (Γέρων Ἐφραίμ Φιλοθείτης Προηγούμενος Ἱ. Μ. Φιλοθέου)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Ἄγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Γέρ. Εφραίμ Φιλοθείτης-Αριζονίτης / Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι βαριές, εἶναι πολύ ἐλαφριές, ἀνακουφίζουν, δροσιζοῦν καί δημιουργοῦν καί φτιάχνουν μακαριότητα στήν ψυχή τοῦ ἀνθρώπου. Γι' αὐτό ὁ Χριστός μας δέν ζήτησε πολλά πράγματα. Καί στή Δευτέρα Παρουσία δέν θά πεῖ «γιατί δέν ἀσκητεύσατε...». Ὅχι. Θά πεῖ «γιατί δέν ἐλεήσατε, γιατί δέν θρέψατε, γιατί δέν ντύσατε, γιατί δέν ἀνακουφίσατε τό φυλακισμένο». Τί εἶναι αὐτά; Ἔργα ἀγάπης. Γι' αὐτό εἶπε ὁ Χριστός «Ποῖός εἶναι αὐτός πού μέ ἀγαπάει; Αὐτός πού τηρεῖ τίς ἐντολές μου. Ἐκεῖνος πού δέ μέ ἀγαπάει δέν τηρεῖ τίς ἐντολές μου». Μέ τόν ἔλεγχο πού ἔκανε στούς ἕξ ἀριστερῶν, ἤθελε νά τούς πεῖ, ὅτι «ἐσεῖς δέν εἴχατε ἀγάπη καί ἐφόσον δέν εἴχατε ἀγάπη, δέν μπορεῖτε νά μπεῖτε στό νυμφῶνα τῆς ἀγάπης». Ὁ νυμφῶνας τῆς ἀγάπης κερδίζεται μόνο μέ τήν ἀγάπη καί τή θυσία. Γι' αὐτό θά πρέπει, μέ τήν ἀγάπη καί τήν ταπείνωση, νά περάσουμε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Στενή και τεθλιμμένη ή όδός ή άπάγουσα είς τήν ζωήν. Ό φαρδύς δρόμος όδηγεΐ τούς άνθρώπους στήν κόλαση. Ποίός είναι ό φαρδύς δρόμος; Ή ξένοιαστη κοσμική ζωή, και όταν περνοΐν οί μέρες μας άδειες...

Δέν πρέπει νά μάς πλανᾷ ό διάβολος• και νά προσπαθήσουμε, κατά τό Εύαγγέλιο τοΐ Χριστοΐ μας, νά καθαρίσουμε τό ΐσωθεν τοΐ ποτηρίου πού είναι ή ψυχή μας, ή καρδιά μας, ό νοΐς μας. Άν τό μέσα τοΐ ποτηρίου, λέει, τό κάνεις, άνθρωπε, καθαρό και τό ΐξωθεν θά είναι καθαρό. Ύποκριτά, μήν κάνεις τό ΐξω, και τό μέσα τό αφήνεις άκάθαρτο. Στά μάτια τοΐ Θεοΐ είναι όλα φανερά. Τούς άνθρώπους θά τούς ξεγελάσουμε, θά δείξουμε άλλο πρόσωπο, αλλά τά μέσα μας είναι γνωστά στό Θεό. Νά φροντίσουμε μέσα μας νά τακτοποιηθοΐμε, ν' αλλάξουμε. Τό χρόνο πού μάς ΐδωσε ό Θεός νά τόν γεμίσουμε μέ καλά ΐργα, μέ καλές σκέψεις, μέ άγνά αισθήματα.

Νά μήν καθόμαστε και άσχολούμαστε μέ άργολογίες, νά μήν άσχολούμαστε μέ συζητήσεις άκαιρες και βλαβερές. Ν' άπαλλάξουμε τή γλώσσα μας άπό τό νά κρίνουμε τούς άνθρώπους, τόν άδελφό μας, τόν πλησίον μας. Όχι, όχι μήν τό κάνουμε αυτό. Νά κρίνουμε τόν ΐαυτό μας, νά καταδικάσουμε τόν ΐαυτό μας. Άν τόν καταδικάσουμε, θά τόν άπαλλάξουμε τής καταδίκης του Θεοΐ. Άν καταδικάσουμε, θά καταδικαστοΐμε κι άν κρίνουμε, θά κριθοΐμε, και μέ όποια μεζούρα μετρήσουμε θά μάς μετρήσει ό Θεός.

Ή κάθε στιγμή πού περνάει δέν ξαναγυρνάει. Ό διάβολος μάς κερδίζει χρόνο, μάς άπασχολεί μέ πράγματα γήινα και πρόσκαιρα προκειμένου νά μάς κερδίσει τό

χρόνο νά μήν τόν ἔχουμε, ὥστε νά μήν προσφέρουμε περισσότερα στό Θεό καί στήν ψυχή μας. Ἄς προσέξουμε ὅσο μπορούμε νά εἴμαστε ἐν ἐγρηγόρει, νά γρηγοροῦμε στό μυαλό, στήν καρδιά, νά μήν ἀφήνουμε σκέψεις, νά μήν ἀφήνουμε τήν καρδιά μας νά μολύνεται. [...] Πόσες φορές ἂν θά ἐλέγξουμε τή συνείδησή μας, θά δοῦμε ὅτι δέν προσέχουμε. Ἐπομένως δημιουργοῦμε σκάνδαλο. Αὐτές τίς ἀμαρτίες δέν τίς γνωρίζουμε. Νά τίς ἐξαγορευθοῦμε καί νά σβήσουν.

Γι' αὐτό θά τά προσέχουμε ὅλα αὐτά τά πράγματα, γιά νά εἴμαστε ἔτοιμοι. Ὁ θάνατος εἶναι φοβερός, δέν εἶναι παιχνίδι. Ἐάν κανείς ἀπό μᾶς ἔχει γνωρίσει λίγο περί θανάτου, ἂν κινδύνεψε ἀπό ἀσθένεια, εἶδε πόσο φοβερό εἶναι. Βλέπετε πῶς δακρύζει ὁ ἄνθρωπος ἢ καί κλαίει καί τρέχουν τά μάτια του κατά τήν ὥρα τήν ἐπιθανάτια; Γιατί κλαίει; Γιατί βλέπει ὅτι ἔρχονται οἱ ἐνάντιες δυνάμεις, ἔρχονται τά δαιμόνια ν' ἀρπάξουν τήν ψυχή. Κι ἡ ψυχή τρέμει σάν τό φθινοπωρινό φύλλο στόν ἐλάχιστο ἄνεμο.

Λέει τό τροπάριο τῆς νεκρώσιμης ἀκολουθίας: «οἶον ἀγῶνα ἔχει ἡ ψυχή χωριζομένη τοῦ σώματος, πόσα δάκρυα τότε; Πρός τούς ἀγγέλους τά ὄμματα τρέπουσα ἄπρακτα καθικετεύει, πρὸς τούς ἀνθρώπους τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα οὐκ ἔχει τόν βοηθοῦντα». Λέει, στρέφει τά μάτια στούς ἀγγέλους δέν παίρνει τίποτα. Γιατί οἱ ἄγγελοι λένε «κατά τά ἔργα σου ἀλληλουία». Θά σέ βοηθήσουμε, ἀλλά ἔπρεπε νά βοηθήσεις κι ἐσύ μέ τά ἔργα σου. Σηκώνει τά χέρια πρὸς τούς ἀνθρώπους, βοηθήστε με. Κι ἐκεῖνοι λένε: τί νά σέ βοηθήσουμε, τόν ἑαυτό μας δέν μπορούμε νά βοηθήσουμε, ἐσένα θά βοηθήσουμε; Καί τότε βάζει μυαλό ὁ κάθε ἄνθρωπος. Τί μπορεῖ ὅμως νά κάνει ἐκείνη τήν ὥρα, ἀφοῦ ξεψυχάει;

Αὐτή τή μελέτη, αὐτή τήν ἀλήθεια, αὐτή τήν πραγματικότητα τήν ὁποία βλέπουμε νά τήν ζεῖ κάθε δικός μας ἄνθρωπος πού φεύγει ἀπό τή ζωή, γιατί δέ μᾶς γίνεται μάθημα νά τακτοποιήσουμε τόν ἑαυτό μας τώρα, ὥστε ὅταν ἔρθει αὐτή ἡ περίπτωση, ἡ ὥρα, νά εἴμαστε ἔτοιμοι; Ναί μέν θά πικραθοῦμε, ὁ θάνατος εἶναι ἀπό φύσεως σκληρός καί πικρός, ἀλλά ὅταν ἡ συνείδηση δέν μᾶς καταμαρτυρεῖ, βάλαμο ἔρχεται στήν ψυχή. Ἡ ψυχή ἐλπίζει, τῆς γίνεται μία αἴσθηση ὅτι κάτι θά γίνει. Γι' αὐτό λοιπόν, πρὶν ἔρθει αὐτή ἡ φοβερή ὥρα, πρὶν ἔρθει αὐτή ἡ πρώτη κρίση τῆς ψυχῆς ἀπό τή μεγάλη κρίση τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ἄς ἐτοιμαστοῦμε, ἄς προσέξουμε, ἄς βιαστοῦμε τώρα, ὄχι αὔριο καί μεθαύριο. Ἀπό σήμερα, ἀπ' αὐτή τή στιγμή, μέσα στήν ψυχή μας μετάνοια κι ἐπιστροφή στό Θεό. Κι ὅταν ὁ Θεός δεῖ αὐτή τήν καλή διάθεση ἀπό μέρους μας, θά μᾶς βοηθήσει. Καί αὐτή τή μικρή διάθεση θά τήν κάνει μεγάλη, ὥστε νά ἐπιτελεστεῖ αὐτή ἡ μεγάλη σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Πηγή: agiazoni.gr